

Миша Пасујевић

НЕБОПИС

Ма, ништа... Ишчекивања...
Такав сам отприлике.

Жљебови камиона
на појединим деловима пута
међусобно преклапани.
Знакови к'о скретнице.
Сенке векују
узимајући у наручје
истрчале глодаре.

Роде или дивље гуске
летећи у реду, једна за другом
на небу уцртавају вијадукт.
И њихање натрулог аутомобила

којим бих продужио горе...

Али, стигао сам.
Запалио суву цигарету
из дрангулијама пренатрпане фиоке.
Ослушкивао

кораке, звоно. Куцање, потом.
Ништа...
Звук хармонике, доле. Низ степениште.

У улазу је лежала скитница
— док сам отварао сандуче —
у полусну је јецала, или се
смејала...

Управо пристигло, затворено писмо,
као у змијској плетеници, помешало се
у фиоци с осталим писмима
и рукописом.

На кревет спаваће собе
(крај замагљеног прозора)
ступило је, сада с пожарног степеништа,
преливање

извитоперене, старе музике...

ПРЕСЛИШАВАЊЕ

Чујеш:
невреме још само ветром прети.

Крошња јабуке, уз пут, отежала од киша.

У замраченој брвнари,
скривен и уморан,
ослушкујеш:
под отирачем за ципеле зру ларве
и млади мољци се придружују
сребрном роју.
Сат бучно и неправилно откуцава
и други, тиши звуци допиру
из мемљивог намештаја...

Спокој самавања...

Међутим, самоћа је изненадна;
на пола пресецаш са земље покупљену јабуку
што те је мамила док си се спуштао ка води,
завирио би јагодицама прстију у ичије срце...

Да је барем тихо
сан заустави твој разговор са самим собом —

опште исповести...

И страх; са плимом
као да се померају обале
и, у очекивању теретног воза,
нарастају уши...

(Одгонетнуто је, макар:
детлић на крову куца,
не заборављени зидни сат.)

Кроз трошну таваницу, док се смркава,
небо полаже тамне облоге
на твоје возњом
преморене очи.

Толико разазнајеш:
ноћас неће бити звезда
и месец ће бити високо.

У свитање, потражићеш рибаре
и уживати у њиховом надмудривању
с дубинама.

Ако буду расположени
поздравиће те климањем главе.

ПОД ПЬОКРОВОМ

Станица: Ф. гробље —
у равни с мртвима, где
полусенке мрве дан
у сребрни пепео ноћи.
У сан.

Последњи ледени кораци новембра
ушетали до стуба, газе ципеле;
делови пертли остајали су на влажним
плочницима, мигољећи с глистама.

Испитивана маглуштина, неисликани
мрачни зидови...

шинама тутње светлости
једна за другом
оспокојавајуће
(не и у вагону, међу лицима;
још усамљеније) —

лако је
одборајавати време њиховог доласка,

искорачити.

Или имати вере, сапутника у тами,
који безрезервном упорношћу
приближава зидове тунела једне другим,

и од корака, као од расутих костију,
склапа целину?

Кораци
какви су били и биће јунски, септембарски
(као код куће) кроз земљу
утиру пут.

Можда и не одлажем...

Вероватно, стижем на време...